

Petőfi Zoltánról.

(Emlékeimtől.)

Irta: **Doréki Antal.**

Harmincz évnél tovább vajudott agyamban a gondolat és tusakodott lelkemben az égő vágy, hogy Petőfi Zoltánt, a halhatatlan Petőfi fiát, színpadra állítsam és szinte furdalt a lelkiismeret, hogy akkor, mikor alakja és élete még frissen és közvetlenül emlékezetemben élt, ezt a kedvencz eszmémet nem valósítottam meg.

Ma már örvendek, hogy egyéb irodalmi bünyöm mellett ezt a nagy eltévelyedést nem követtem el, mert ha Krudy Gyula elmélyedése, lelkesedése és rajongó idealizmusa sem tudott Zoltánkából elfogadható drámai hőst alkotni, mennyire eltörpült volna ez a passzív alak az én kontármunkámban, ha emlékezetem prizmáján át a valóság ríktó világitásában állítottam volna színpadra.

Petőfi Sándor mozgaimas, változatos élete, rajongó szerelmei, misztikus, hősies és tragikus halála sokkal hálásabb anyagot szolgáltathat a hivatott írónak és igazán kár, hogy eddig nem akadt poéta, aki Petőfit a maga megrendítő nagyságában színpadon megörökítette volna, mert az eddigi kísérletek, köztük Egervári Potemkin Ödön «Petőfi élete és halála» című nagyon gyenge szindarabja, — csak profanizálták a halhatatlan költő emlékét.

Elsősorban tehát ez volt az oka, hogy harmincz éven át magam is vonakodtam Petőfi Zoltán emlékéhez nyulni, mert színpadra jelentéktelen, passzív hősnek kínálkozott, aki-

nek egyetlen tragikuma csupán abban csucosodott ki, hogy az apja nimbuszának ragyogó fényében sütkérezett, dicsőségének morzsáiból táplálkozott és leroskadt a nagy névnek elviselhetetlen sulya alatt.

Krudy Gyula előbb egy egész kötetet szentelt Petőfi Zoltán emlékének, most pedig a halhatatlan szellemóriás törpe utódját szindarabban gl'orifikálja, azzal a nagy szeretettel, mely talán egész életén át érlelődött költői lelke mélyén a legnagyobb magyar költő szerencsétlen fia iránt, akit ő, — saját bevallása szerint, — csupán öregebb írók és poéták elbeszélése nyomán ismert meg.